

thriller ● mystery

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituție frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) și studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă (și o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor). Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: își cumpără hârtie și pixuri și se apucă să scrie. Rezultatul: *Capcana Margrave* (*Killing Floor*, 1997), primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie și SUA. Cele zece romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepție, pe primele locuri în clasamentele de vânzări și au fost publicate în zeci de țări.

LEE CHILD

Să nu greșești

Traducere din engleză de
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

HUMANITAS
fiction

Pentru fratele meu Richard din Gloucester, Anglia; pentru fratele meu David din Brecon, Țara Galilor; pentru fratele meu Andrew din Sheffield, Anglia; și pentru prietenul meu Jack Hutcheson din Penicuik, Scoția.

UNU

Aflaseră despre el în iulie și fuseseră înnebuniți de furie toată luna august. Încercaseră să-l ucidă în septembrie. Mult prea devreme, însă. Nu erau pregătiți. Încercarea fusese un eșec. Ar fi putut fi un dezastru, dar, de fapt, ceea ce se întâmplase fusese un miracol. *Pentru că nimeni nu observase.*

Folosiseră metoda lor normală ca să treacă de pază și se plasaseră la treizeci de metri de locul în care vorbea. Utilizaseră un amortizor și rataseră doar cu doi centimetri. Probabil că glonțul îi trecuse la mică distanță peste cap. Poate chiar *prin păr*, pentru că el ridicase imediat mâna și și-l așezase, ca și cum ar fi fost deranjat de o adiere de vânt. Revăzuseră imaginile de nenumărate ori după aceea, la televizor. Își ridicase mâna și își aranjase părul. Nimic altceva. După care își continuase discursul, fără să-și dea seama de nimic, deoarece, prin definiție, un glonț tras dintr-o armă cu amortizor este prea rapid ca să fie văzut și prea silențios ca să fie auzit. Așa că glonțul zburase mai departe. Fără să lovească pe nici unul dintre cei care stăteau în spatele lui. Fără să atingă

nici un obstacol, fără să lovească nici o clădire. Zburase mai departe, în linie dreaptă, până când își consumase energia, și fusese doborât de gravitație la pământ, undeva, în depărtare, unde nu era nimic altceva decât iarbă. Nici un răspuns. Nici o reacție. *Nimeni nu observase*. Ca și cum acel glonț n-ar fi fost tras niciodată. Și nici nu au mai tras altul. Erau prea șocați.

Deci, un eșec, dar și un miracol. Și o lecție. Apoi, petrecuseră luna octombrie comportându-se ca niște adevărați profesioniști, luând-o de la capăt, calmându-se, gândind, învățând, pregătindu-se pentru a doua tentativă care avea să fie mai bună, plănuită cu grijă și executată corect, bazată pe tehnică și finețe și susținută de o frică teribilă. O tentativă onorabilă. O tentativă *creativă*. Și, mai ales, o tentativă care n-avea să mai fie o ratare.

Apoi noiembrie s-a instalat și regulile s-au schimbat total.

Ceașca lui Reacher era goală, dar caldă încă. O ridică de pe farfurioară și o înclină, privind cum zățul de pe fundul ei se scurgea spre el, maroniu, ca mîlul de râu.

— Când trebuie executată operațiunea? întrebă el.

— Cât mai curând posibil, răspunse ea.

Reacher aprobă din cap. Ieși din separeu și se ridică.

— Te sun peste zece zile, spuse.

— Ca să-mi comunicii decizia?

El clătină din cap.

— Ca să-ți spun cum a mers.

— *Voi ști* cum a mers.

— OK. Atunci, ca să-ți spun unde să-mi trimiți banii.

Femeia închise ochii și zâmbi. El îi aruncă o privire.

— Credeai c-o să refuz?

Ea deschise ochii din nou.

— Credeam c-o să fii ceva mai greu de convins. Reacher ridică din umeri.

— Așa cum ți-a spus și Joe, îmi plac la nebunie provocările. De obicei, Joe avea dreptate în chestii de genul acesta. Avea dreptate în legătură cu multe chestii.

— Atunci, nu știu ce-aș mai putea să spun. Poate doar să-ți mulțumesc.

Reacher nu răspunse. Vru să plece, dar ea se ridică în picioare, chiar lângă el, și îl opri. Urmă o pauză stânjenitoare. Rămaseră câteva clipe față în față, ținuti pe loc de masa dintre ei. Femeia îi întinse mâna și el i-o strânse. Ea i-o reținu o fracțiune de secundă prea mult, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Avea buzele moi. Atingerea lor îl arse ca o mică descărcare electrică.

— O strângere de mână nu este suficientă, spuse ea. Ai acceptat să o faci pentru noi.

Se opri și adăugă:

— Și n-a lipsit mult să-mi fii cumnat.

Reacher nu spuse nimic. Se mulțumi să încline din cap, apoi ieși din spatele mesei și aruncă o ultimă privire în spate. Urcă scările și ieși în stradă. Parfumul femeii stăruia încă pe mâna lui. O luă spre cabaret și le lăsă prietenilor săi un bilețel, în cabină. Apoi porni spre autostradă, având în față zece zile întregi în care să-și dea seama cum ar putea-o ucide pe a patra cea mai bine protejată persoană de pe planetă.

Totul începuse cu opt ore înainte. Șefa de echipă M.E. Froelich veni la muncă în acea dimineată de luni – la treisprezece zile după alegeri, cu o oră înaintea celei de-a doua ședințe strategice, la șapte zile după ce fusese folosit prima dată cuvântul *asasinat* – și luă decizia finală. Porni în căutarea superiorului ei direct și îl găsi în secretariatul din fața biroului său,

evident cu intenția de a discuta cu altcineva și evident grăbit. Avea un dosar sub braț și pe față o expresie clară care spunea: *Nu te apropia*. Dar ea inspiră adânc și îi dădu de înțeles că trebuia să discute cu el chiar în clipa aceea. Și, bineînțeles, neoficial, în particular. Așa că bărbatul se opri o clipă, după care se întoarse brusc și intră înapoi în biroul lui. O lăsă să intre după el și închise ușa, destul de încet ca să dea o senzație ușor confidențială acelei discuții neprogramate, dar și cu destulă fermitate ca ea să înțeleagă clar că era iritat de faptul că îi întrerupsese programul. Era un simplu clinchet al ivării ușii, dar și un mesaj inconfundabil, stabilit clar în limbajul ierarhiilor de peste tot: *Ar fi bine să nu mă faci să-mi pierd timpul degeaba cu chestia asta*.

Bărbatul era un veteran cu douăzeci și cinci de ani de muncă la activ, aflat în perioada de dinaintea pensionării, la vârsta de cincizeci și ceva de ani, ultimul ecou al vremurilor vechi. Era încă înalt, încă destul de suplu și athletic, dar albea rapid și se înmuia în locurile nepotrivite. Numele său era Stuyvesant. Ca numele ultimului director general din New Amsterdam, explica atunci când era întrebat cum se scria numele lui. Apoi, adaptându-se la lumea modernă, spunea: la fel ca țigările. Purta zilnic costume Brooks Brothers, fără excepție, dar era considerat capabil de flexibilitate în ceea ce privea tactica. Iar cel mai bun lucru era faptul că nu dăduse niciodată greș. Niciodată, deși lucra în domeniu de mult timp și avusese parte de doza lui de situații dificile. Însă nu înregistrase eșecuri, și nici ghinioane. În consecință, în calculul nemilos al organizațiilor de pretutindeni, era considerat omul cel mai potrivit pentru care să lucrezi.

— Pari puțin cam agitată, zise el.

— Chiar sunt, puțin, replică Froelich.

Biroul era mic și liniștit, cu mobilă puțină și foarte curat. Pereții erau vopsiți într-un alb luminos și lu-

minați cu halogen. Exista și o fereastră, cu draperii albe verticale, pe jumătate închise, ascunzând vremea întunecată de afară.

— De ce ești agitată? întrebă el.

— Am nevoie de permisiunea dumneavoastră.

— Pentru ce?

— Pentru ceva ce vreau să încerc, zise ea.

Era cu douăzeci de ani mai tânără decât Stuyvesant, având fix treizeci și cinci de ani. Era destul de înaltă, dar nu excesiv. Poate cu maxim cinci centimetri mai înaltă decât media americanelor din generația ei, dar inteligența, energia și vitalitatea pe care le radia scoteau cuvântul „medie” din caracterizare. Avea o siluetă zveltă, dar în același timp musculoasă, cu o strălucire a pielii și a ochilor care o făceau să pară athletică. Părul tuns scurt era blond și cam nepieptănat. Lăsa impresia că se îmbrăcase pe fugă în hainele de stradă, după un duș rapid făcut imediat ce câștigase o medalie de aur la Olimpiadă, unde jucase un rol crucial într-un sport de echipă. Ca și cum nu ar fi fost mare lucru, ca și cum ar fi vrut să iasă de pe stadion înainte ca reporterii de televiziune să termine cu colegii ei de echipă și să ajungă la ea. Părea o persoană foarte competentă, dar și foarte modestă.

— La ce fel de ceva te referi? întrebă Stuyvesant, răsucindu-se și punând dosarul pe birou.

Acesta era mare, cu un blat dintr-un material compozit. Mobila din jur era modernă, sofisticată, curățată și lustruită obsesiv, ca o antichitate. Era renumit pentru faptul că își păstra biroul complet gol. Un obicei care crea impresia de eficiență extremă.

— Vreau să o facă cineva din afară, zise Froelich.

Stuyvesant plasă dosarul exact pe colțul biroului și își trecu degetele în lungul îndoiturii acestuia și a marginii alăturate, ca și cum ar fi verificat dacă unghiul era perfect.